

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-581/2026-10

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Bešliću, u pravnoj stvari tužitelja Dubravka Prugovečkog, OIB: 79989405845, Gornje Orešje 77, Sv. Ivan Zelina, kojeg zastupa punomoćnica Valentina Božiček, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Dragičević i Partneri u Zagrebu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., Zagreb, Slavenska avenija 6, OIB: 14036333877, kojeg zastupa punomoćnik Zlatko Knezović, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Knezović & Partneri u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 23. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja, zamjenika punomoćnika tužitelja i u odsutnosti uredno pozvanog punomoćnika tuženika, 29. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 016-1661/2005 od 5. rujna 2005. sklopljenog između tužitelja i tuženika, a koja u dijelu čl. 5.glasi:

“Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1,25% (jednocijelodvadesetipet posto) jednokratno.”

II. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana isplatiti tužitelju iznos od 1.157,19 eura zajedno sa zateznim kamatama od 29. rujna 2005. do isplate, i to po stopi određenoj odredbom čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje do 31. prosinca 2007., za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena, za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po prosječnoj kamatnoj stopi na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunatoj za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu uvećanoj za tri postotna poena, za razdoblje od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a

od 30. prosinca 2023. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope(kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Odbija se kao neosnovan tužbeni zahtjev u odnosu na isplatu iznosa od 8,24 eura sa zateznim kamatama od 6. rujna 2005. do isplate, kao i u odnosu na isplatu zateznih kamata na iznos od 1.157,19 eura za razdoblje od 6. rujna 2005. do 28. rujna 2005.

IV. Nalaže se tuženiku u roku 15 dana naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 602,32 eura sa zateznim kamatama tekucim od 29. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope (kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke) za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je s tuženikom 5.9.2005. sklopio Ugovor o kreditu br. 016-1661/2005 (dalje: Ugovor). Temeljem navedenog Ugovora tuženik je tužitelju stavio na raspolaganje iznos od 145.700,00 CHF u kunsnoj protuvrijednosti obračunatoj po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita. Člankom 5. Ugovora o kreditu propisano je da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 1.25 % (jednocijelodvadesetpetposto) jednokratno. Predmetna odredba Ugovora o kreditu ništeta je te je tuženik dužan, s osnove stečenog bez osnove vratiti tužitelju iznos plaćene naknade za obradu kredita. Predmetni ugovor o kreditu po svojoj naravi je potrošački, a što jasno proizlazi i iz same namjene kredita-adaptacije stana i refinanciranja kredita. Člankom 5. Ugovora o kreditu određeno je: „*Prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 1.25 % (jednocijelodvadesetpetposto) jednokratno.*„ Navedena ugovorna odredba tipska je odredba ugovora o kreditu izrađena od strane tuženika, a o kojoj odredbi se nije dala mogućnost pregovora korisniku kredita. Tome u prilog ide činjenica da je u istom ili sličnom obliku tuženik ugovarao naknadu za obradu kredita i sa svim ostalim korisnicima kredita u relevantnom vremenskom razdoblju. Navedene okolnosti dovele su do znate neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana, a proizašle su iz nepoštene ugovorne odredbe o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tuženik je s osnove ništete odredbe o ulaznoj naknadi od korisnika kredita primio iznos od 1.821,25 CHF, odnosno preračunato po srednjem tečaju CHF na dan isplate kredita

8.780,87 HRK, sada 1.165,43 EUR, preračunato prema fiksnom tečaju konverzije 7,53450. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže da sud presudom utvrdi ništetnost ugovorne odredbe o plaćanju naknade za obradu kreditnog zahtjeva, da naloži tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 1.165,43 EUR sa zateznim kamatama od 6. rujna 2005. do isplate, te da naloži tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovu tužbenog zahtjeva te ističe kako je po predmetnom Ugovoru 29.9.2005. naplaćena naknada za obradu kredita u iznosu 8.718,87 kn/1.157,19 eura, pa je tužitelj suviše visoko naznačio vrijednost predmeta spora. Tuženik navodi kako tužitelju osporava status potrošača te ističe prigovor zastare. Smatra da je članak 5. Ugovora o kreditu jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba, pa je time ostvaren zahtjev transparentnosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003). Takva odredba je jasna i nedvosmislena, u skladu sa zakonom i nije podložna jednostranim promjenama od stranke tuženika te nije suprotna savjestnosti i poštenja. Slijedom navedenog, predlaže odbiti tužbeni zahtjev te da se tužitelju naloži naknaditi tuženiku prouzročeni parnični trošak.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u Ugovor (list 8-17 spisa), Odluku o naknadama za usluge tuženika (list 152-176 spisa) te je izveo dokaz saslušanjem tužitelja (list 188 spisa). Preostalu dokumentaciju dostavljenu u spis sud nije posebno razmatrao i cijenio jer istu ne nalazi odlučnom za predmet spora.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Među strankama nije sporno da su 5. rujna 2005. sklopile Ugovor i da je čl. 5. Ugovora tuženik obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita te da je tužitelju ta naknada naplaćena 29. rujna 2005. u iznosu od 8.718,87 kn/1.157,19 eura.

6. Sporno je da li je predmetna odredba Ugovora ništetna i je li potraživanje tužitelja u zastari.

7.1. Iz sadržaja odredbe čl. 5. Ugovora proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini 1,25 % iznosa kredita.

7.2. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetni Ugovor pročitao prije nego što ga je potpisao. Nije mu bila jasna odredba o plaćanju tzv. "ulazne naknade", niti kakve troškove banka pokriva plaćanjem te naknade. Ugovor o kreditu sastavljen je po principu "uzmi ili ostavi" te navodi da on nije mogao pregovarati niti o jednoj odredbi navedenog ugovora. Djelatnici tuženika nisu mu pojasnili odredbu o plaćanju tzv. ulazne naknade. Sredstva odobrena predmetnim ugovorom utrošio je radi refinanciranja prijašnjih kredita u valuti euro te su sva sredstva korištena za privatne

potrebe, a predmet ranijih kredita bila je kupovina stana u kojem i danas živi njegova obitelj.

7.3. Slijedom navedenog, iz sadržaja Ugovora i iskaza tužitelja proizlazi da je riječ o unaprijed formuliranim ugovornim odredbama od strane tuženika kao kreditora na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati.

8. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a odredbom st. 2. istoga članka da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP nepoštena ugovorna odredba je ništetna.

9.1. Na temelju provedenih dokaza ovaj sud je utvrdio da tužitelju nije pružena prilika pregovarati o uvjetima Ugovora, a sve da mu je i pružena, ne bi mogao postići da se bilo što u Ugovoru mijenja. Takvi ugovori su tipski ili adhezijski ugovori, a pojedine njihove odredbe su ništetne ako su sastavljene suprotno načelu savjesnosti i poštenja i ako prouzrokuju očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja, sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o troškovima obrade kredita na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem isti nije mogao utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo s tužiteljem. Tuženik, suprotno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao da se o navedenoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, iako je to bio dužan prema pravilima o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. ZPP.

9.2. Plaćanje troškova obrade kredita bez definiranja o kakvim se troškovima uopće radi, prema mišljenju ovog suda, prouzročilo je značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Tuženik nije niti pokušao dokazati da je tužitelj bio informiran o svrsi sporne naknade te na tu okolnost nije niti predložio saslušanje djelatnika banke koji je osobno sudjelovalo prilikom sklapanja Ugovora s tužiteljem. S obzirom na zakonsku obvezu tuženika iz čl. 59. toč. 3. ZZP i činjenicu da nije riječ o samorazumljivim troškovima, očito je da je tuženik na tužitelja predmetnom odredbom Ugovora prenio obvezu plaćanja naknade i troškova koji ne odgovaraju stvarno pruženim uslugama ili troškovima. Odredbe članaka 1021. do 1024. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18., dalje: ZOO) ne predviđaju plaćanje naknade za obradu i odobrenje kredita, a takva obveza nije bila predviđena niti tada važećim Zakonom o bankama. Drugim riječima, iako nije bilo zabranjeno, niti na drugi način ograničeno, ugovaranje

odredbe o naknadi za obradu i odobrenje kredita, nepovoljno je utjecalo na pravni položaj tužitelja kao potrošača u odnosu na onaj položaj koji je bio predviđen u dispozitivnom nacionalnom pravu.

9.3. U odnosu na prigovor tuženika da je predmetna odredba Ugovora bila jasna, razumljiva i lako uočljiva, valja reći da i čl. 84. ZZP propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom čl. 4. st. 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano je da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Međutim, ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego ako su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući odredbu članka 5. Ugovora, kojom je ugovorena naknada za obradu kreditnog zahtjeva, utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“.

9.4. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz sporne odredbe čl. 5. Ugovora nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom na to da na temelju takve formulacije tužitelj nije mogao ocijeniti zašto, kako i temeljem čega je dužan platiti naknadu. Na tom tragu je i odluka Vrhovnog suda RH poslovni broj Rev 673/2023-2 od 13. veljače 2024.

9.5. U odnosu na prigovor da tužitelj nije bio potrošač, valja reći da za status potrošača moraju biti kumulativno ispunjena dva uvjeta iz čl. 3. st. 1. toč. 1. ZZP i to: (1) da se radi o fizičkoj osobi i (2) da ona sklapa pravni posao ili djeluje na tržištu u svrhe koje nisu namijenjene njegovoj poslovnoj djelatnosti niti obavljanju djelatnosti slobodnog zanimanja. Nije sporno da je tužitelj fizička osoba, dok je sud na temelju iskaza tužitelja utvrdio da on ima položaj potrošača, pa je na tuženiku bio teret dokazivanja suprotnog (tako i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci posl. br. Rev-18/18-2 od 26. svibnja 2020.).

10. Slijedom navedenog, s obzirom na to da se o odredbi čl. 5. Ugovora nije pojedinačno pregovaralo te je ista bila unaprijed formulirana od strane tuženika, a

tužitelj nije imao utjecaja na njezin sadržaj niti je mogao ishoditi da se ista eliminira iz Ugovora, radi se o nepoštenoj ugovornoj odredbi u smislu odredbe čl. 81. ZZP, pa je ista utvrđena ništetnom te je odlučeno kao u toč. I. izreke presude.

11.1. Kako je sporna odredba ugovora o kreditu ništetna, ona se među strankama ne može primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takve ugovorne odredbe. U skladu s odredbom čl. 323. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine, br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15 i 29/18, dalje: ZOO) tuženik je dužan vratiti tužitelju sve što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom. Imajući u vidu da među strankama nije sporna visina naplaćene naknade, sud je tužitelju dosudio iznos plaćene naknade za obradu kredita u zatraženom iznosu od 1.157,19 eura, dok je odbijen u preostalom zatraženom iznosu od 8,24 eura s pripadajućim zateznim kamatama (toč. III. izreke).

11.2. Tužitelju pripada pravo na zatezne kamate od dana kada je tuženik stekao bez osnove utuženi iznos. Odredbom čl. 1115. ZOO propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate, i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Po ocjeni ovog suda tuženik je već prilikom sklapanja Ugovora bio nepošten s obzirom na to da je kao osoba, koja sklapa takav ugovor u okviru svoje djelatnosti, morao znati da je predmetna odredba Ugovora nepoštena odnosno ništetna, pa je dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja utuženog iznosa. Među strankama je nesporno da je ulazna naknada naplaćena 29. rujna 2005. pa tužitelj ima pravo na zatezne kamate od navedenog datuma, dok je za razdoblje prije toga odbijen zahtjev za isplatu zateznih kamata na dosuđeni iznos (toč. III. izreke).

11.3. Stopa zateznih kamata za razdoblje do 31. prosinca 2007. propisana je Uredbom o visini stope zatezne kamate, dok se za razdoblje od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. stopa određuje sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11. i 78/15.), od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. sukladno odredbi čl. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 78/15.), od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. sukladno odredbi čl. 2. Zakona o izmjenama o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 114/2022), a od 30. prosinca 2023. nadalje sukladno odredbi čl. 1. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 155/23).

12. Neosnovan je i prigovor zastare potraživanja s obzirom na to da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva, prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz čl. 323. st. 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena i na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora (pravno shvaćanje zauzeto na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30.1.2020.). Zato u ovome slučaju nije nastupila zastara restitucijskog zahtjeva tužitelja za povrat isplaćenih naknada s obzirom na to da je tek u ovome postupku utvrđena ništetnost predmetne odredbe Ugovora.

13.1. Odluka o parničnom trošku donesena je na temelju odredbe čl. 154. st. 5. i 155. ZPP u skladu s vrijednosti predmeta spora (1.165,43 EUR) i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine br. 138/23, dalje Tarifa). Tužitelj nije uspio samo u razmjerno neznatnom dijelu svog zahtjeva (uspjeh od preko 99%) pa mu je tuženik dužan naknaditi sve troškove parničnog postupka. Tuženik je u odgovoru na tužbu prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora iz tužbe (2.492,66 EUR), pa je sud na pripremnom ročištu odredio vrijednost predmeta spora u iznosu od 1.165,43 EUR. Sud je vrijednost predmeta spora odredio prema vrijednosti kondemnatornog zahtjeva za isplatu.. Naime, deklaratorni zahtjev kojim se traži utvrđenje djelomične ništetnosti Ugovora predstavlja prethodno pitanje za odluku o osnovanosti zahtjeva za isplatu te služi samo za ocjenu osnovanosti zahtjeva za činidbu, odnosno za isplatu, jer je isplata navedene naknade jedino što je tužitelju realno bitno, a ne to radi li se o ništetnoj odredbi. Stoga se u takvom slučaju vrijednost predmeta spora treba računati samo prema vrijednosti zahtjeva za činidbu (tako i VSRH u odlukama posl.br. Revr-774/05 od 13.12.2005. i Revr-475/08 od 27.10.2008.).

13.2. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 75 bodova (Tbr. 7.1. Tarife), sastav podneska od 23. ožujka 2026. u iznosu od 75 bodova (Tbr. 8.1. Tarife), trošak pristupa na ročišta 23. travnja 2026. u iznosu od 75 bodova (Tbr. 9.1. Tarife), što pomnoženo s vrijednošću jednog boda u iznosu od 2,00 eura te uvećano za 25% na ime PDV iznosi 562,50 EUR. Tužitelju je priznat trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 19,91 EUR i na presudu u iznosu od 19,91 EUR. Slijedom navedenog, tužitelju je priznat trošak parničnog postupka u iznosu od 602,32 EUR sa zateznim kamatama od donošenja odluke do isplate na temelju odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a, po visini stope određene čl. 29. st. 2. ZOO-a, kako je to odlučeno u točki IV. izreke.

U Zagrebu 29. svibnja 2026.

Sudac:
Ivan Bešlić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po pun.
2. tuženiku po pun.

Broj zapisa: **9-30888-c1496**

Kontrolni broj: **0ad49-ba5a6-9b4b7**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.